

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng Chủ Nhật, ngày 09/06/2024

*****

TỊNH KHÔNG PHÁP NGŨ

BÀI 152

Hòa Thượng chỉ dạy rằng Tô Ân Quang khi còn ở đời luôn tích cực khuyên người tin sâu nhân quả, trồng nhân thiện nhất định gặp quả thiện, trồng nhân ác nhất định gặp quả ác, gieo nhân yêu thương thì gặt yêu thương, gieo nhân tang tóc thì gặt tang tóc.

Như câu chuyện của cô gái được con sóc trả ơn. Hằng ngày cô cho nó ăn nên khi nó có món ăn nó đã để trên đầu cửa để cho cô nhìn thấy. Do đó, Ân Tô đã đề xướng sách thiện để người người đều hướng đến làm việc thiện. Ai cũng biết được nhân nào quả đó thì họ sẽ sống chân thành, không lừa gạt ai.

Tuy nhiên, ngày nay, con người đạt đến mức siêu lừa. Trên báo cũng đăng có người giả làm người khổ, không chồng con, xin tá túc qua đêm ở chùa, rồi lừa người uống thuốc mê để lấy hết tài sản. Họ không còn tính người, dùng thủ đoạn hại người cướp của. Họ lợi dụng lòng tốt của mọi người, khiến người muốn làm điều thiện cũng ái ngại.

Lòng người thời hiện đại mờ mịt với việc tu hành giải thoát, nhiều lắm chỉ là tu ở bề ngoài cho dễ coi, thực chất trong nội tâm vẫn là “*tự tư tự lợi*”, “*danh vọng lợi dưỡng*”, chìm ngập trong ý niệm hưởng thụ “*năm đục sáu trần*”, còn “*tham sân si mạn*” thì đầy rẫy. Nhà Phật có câu: “*Từ bi phải dựa trên trí tuệ*”.

Cho nên Tô sư Ân Quang đề xướng sách thiện như Liễu Phàm Tứ Huấn, Cảm Ứng Thiên không phải không có nguyên nhân. Hòa Thượng khẳng định đây là lòng Đại Từ Đại Bi của Tô nhằm cứu vãn kiếp nạn cho thế nhân. Chỉ cần người ta biết đến nhân quả, sợ trồng nhân ác thì bị quả ác.

Hòa Thượng nhắc nhở chúng ta rằng việc khó nhất trong nội tâm của con người chính là không thể quên oán hận. Ai đó gây thù oán với chúng ta, hoặc chỉ là hiểu lầm thôi, thì chúng ta gần như không thể quên, không thể giải tỏa được. “***Tạo nghiệp cũng từ nơi này mà sinh ra,***” Hòa Thượng nói.

Chúng ta ôm trong lòng sự oán giận, thâm thù, từ đó, chúng ta không làm việc gì lớn, đơn giản chỉ là không hợp tác, có thái độ bàng quang, thờ ơ thì việc của người ta đã không thể thành. Chúng ta không nhận ra việc này vì cho là nhỏ, vẫn ngỡ rằng mình đang thanh tịnh, tự tại niệm Phật nhưng hóa ra là đang phá vỡ việc thiện của người khác. Vậy thì đó chính là tạo nghiệp.

Hòa Thượng nói: “*Nếu như không triệt để buông xả thì càng kết càng sâu.*” Trong vô hình, ngày ngày chúng ta đều phạm phải. Nếu việc làm của họ là tốt, lợi ích cho số đông thì việc làm của chúng ta không chỉ cản trở họ mà là cản trở cả một cộng đồng. Ví dụ nếu chúng ta cản trở người giảng giải đạo lý giúp số đông thay đổi được “*cách nghĩ, cách thấy, cách làm*”, vậy thì nhân quả đó nhỏ hay lớn?

Oán nghiệp càng kết thì càng sâu. Chúng ta hững hờ với người thì người sẽ hững hờ với chúng ta. Cản trở một người không có tầm ảnh hưởng thì việc đó nhỏ nhưng cản trở một người có tầm ảnh hưởng lớn về đạo đức, nhân cách, phẩm hạnh thì nhân quả diễn ra càng lớn nên phải hết sức cẩn thận.

Chúng ta hãy quán sát xem hằng ngày trong khởi tâm động niệm, chỉ vì cái tư thù như một lời nói không vừa ý chứ không nhất thiết là thù giết cha, giết mẹ đã khiến chúng ta tạo nghiệp lớn, nghiệp bất thiện. Ví dụ một trại hè có 100 em nếu diễn ra tốt đẹp thì 100 em đó được dạy, được định đặt lại về “*cách thấy, cách nhìn, cách làm*”, được khởi tâm tri ân Ông Bà, Cha Mẹ, Thầy Cô và người thân nhưng do chúng ta không ưa, không hợp tác thì trại hè đó không diễn ra suôn sẻ.

Cho nên học Phật là học giác ngộ, mỗi giờ mỗi phút, chúng ta phải nên đề cao cảnh giác, phản tỉnh chính mình, từng khởi tâm động niệm, từng đối nhân xử thế tiếp vật, từng hành động tạo tác. Vậy là chỉ vì tư thù mà chúng ta đã tạo nghiệp lớn. Việc này gần như mỗi chúng ta đều đang mắc phải. Đây là việc chẳng đáng, vậy mà chúng ta dùng cả đời tu hành của mình để đánh đổi. Cho nên tu học là phản tỉnh.

Có lần Hòa Thượng tổ chức lớp bồi dưỡng tăng ni trẻ với mọi thứ từ nhân sự, tài vật đến địa điểm đã trù bị đầy đủ. Gần đến ngày khai giảng thì không biết vì lý do gì nhưng các học viên từ các nước đã không đến được nên lớp học không khai giảng được. Hòa Thượng nói như vậy là cũng tốt bởi vì lẽ ra phải 4 năm nữa công đức mới viên mãn thì ngay bây giờ công đức đã viên mãn rồi. Đây chính là tùy duyên!

Chỉ cần một sự quan tâm nhỏ mà có kết quả lớn. Chỉ một tư thù nhỏ thôi mà chúng ta vô tình tạo ra nghiệp quả lớn. Hòa Thượng nói trong cuộc đời này oan oan tương báo, càng kết càng nặng, đợi đến khi duyên chín muồi rồi thì nhất định sẽ phải nhận lấy quả báo.

Có lần khi tôi còn nhỏ, tôi đã từng cầu xin sự giúp đỡ của một người nhưng người ta đã không giúp. Về sau này, khi có duyên, tôi đã trở lại dùng tất cả khả năng của mình để không chỉ giúp cho người đó mà giúp cho cả khu vực địa phương nơi đó với một tâm tri ân báo ân. Đến nỗi, tôi cảm thấy người ấy cũng cảm thấy ngại khi nhớ về quá khứ. Thậm chí, tôi còn mua lại những chén bát để gửi lại cho họ vì trước kia tôi từng làm vỡ của họ.

Việc này tuy nhỏ nhưng mọi người nên quán sát xem chúng ta có tận tâm tận lực làm các việc cần làm, nên làm hay không? Đó chính là tu hành. Ngày ngày chúng ta

tụng kinh, gõ mõ chỉ là một phương diện trong rất nhiều phương diện để chúng ta tu tâm.

Hòa Thượng nói: **“Người xưa dạy chúng ta, văn bàn bất biệt. Thế gian này tự có công đạo. “Văn bàn bất biệt”** nghĩa là nghe lời bên cạnh hay nghe lời nói phong phanh không nên bàn luận. Thậm chí việc chánh đáng nhưng không phải việc của mình cũng không nên bàn chứ đừng nói việc đó không liên quan đến mình mà lại bàn luận, lại tư duy rồi lại vọng tưởng phân biệt chấp trước, để rồi lại phiền não.

“**Thế gian này tự có công đạo**” nghĩa là mình làm việc tốt mà người ta làm việc xấu thì xã hội sẽ lên án, bao nhiêu người xung quanh sẽ thấy không thể che dấu được đặc biệt ngày nay trong thế giới viễn thông thế giới bước vào thời kỳ 4.0, mỗi tin tức lời nói hành động việc làm đều được ghi lại tất tẩn tật. Các quốc gia trên thế giới đều quản lý con người rất chặt chẽ. Nếu ai đó làm việc xấu thì khi họ đi đến bất cứ nơi nào đều sẽ bị nhận dạng. Quốc gia có cả tỷ dân thì họ cũng quản lý hết cả tỷ dân.

Hòa Thượng nói thế gian này tự có công đạo không cần chúng ta làm người tốt nhiều chuyện. Ngài chỉ dạy chúng ta rằng hà tất gì mà chúng ta phải thanh minh, biện bạch. Trong 10 điều tâm niệm nhà Phật oan ức không cần bày tỏ, Hòa Thượng nói đây là người quân tử có lòng nhân. Người nói chuyện thị phi càng là người thị phi. Hiện tại, có thể chúng ta chưa oan lắm là chúng ta đã bày tỏ rồi.

Hòa Thượng nói thời gian sẽ qua nhanh nên hãy để thời gian kiểm chứng sự thật. Có lần, tại trại hè Miền Tây, người ta nghi ngờ chúng ta tổ chức trại hè tại đó miễn phí để lấy tiếng và thu tiền chỗ khác. Trong khi trại hè đó, Hệ thống chúng ta còn gửi hỗ trợ mà vẫn bị người ta nghi ngờ. Ngay cả việc chúng ta trồng rau để tặng chứ không bán, người ta cũng nghi ngờ. Nhưng đến nay thời gian lên đến hàng năm, họ có thể chứng nghiệm điều này.

Tục ngữ có câu: **“Lâu ngày mới biết được lòng người”**. Thật hay không thì thời gian trả lời, giả thì không thể dấu được lâu. Cho nên trại hè của chúng ta đã nhiều năm các Thầy Cô làm rất khổ cực. Ở miền tây có gần 100 em thì có đến 60 người là Thầy Cô và các Phật tử cùng người phát tâm tham gia. Nếu dùng kinh phí để thuê thì thuê không nổi. Còn trại hè tại thành phố Hồ Chí Minh, Ban tổ chức và ban trụ bị hơn 100 người, trong khi số em tham gia là 400 em. Chúng ta làm hằng năm thì lâu dần mọi người sẽ hiểu. **“Thế gian này tự có công đạo”**.

Hòa Thượng sách tấn: **“Trong cuộc sống này, chúng ta học như nhẫn nhục tiên nhân, bị đánh không đánh lại, bị mắng không mắng lại. Đây là nền tảng của định. Ngày nay gặp phải tất cả những người, sự vật, sự việc không như ý, thì chúng ta phải biết rằng nghiệp báo trong đời quá khứ của chúng ta đã tạo, cho nên phải dùng tâm bình khí hòa để tiếp nhận.”**

Hòa Thượng dùng từ “*ngịch lai thuận thọ*” tức là nghịch cảnh hay việc không như ý đến thì mình phải bằng lòng tiếp nhận hay phải cắn môi rớm máu mà tiếp nhận. Ngay ban đầu, chúng ta chưa thể dễ dàng đạt được tâm bình khí hòa. Người đạt được tâm bình khí hòa là người có công phu rất cao.

Giả sử có người vô duyên vô cớ đánh chúng ta sưng miệng thì chúng ta có tâm bình khí hòa được không? Cho nên, dù phải cắn môi rớm máu, chúng ta cũng phải chấp nhận nghịch đến thì thuận nghịch. Đây mới là sơ tâm. Nếu tâm cảnh của chúng ta đã cao rồi, khi đối diện với cái đánh đó, chúng ta quán chiếu người đánh là Cha Mẹ mình, là Thầy Cô của mình, hay người đánh đó là con nhỏ của mình. Chuyện con nhỏ sơ ý nghịch đồ rồi quệt mạnh vào mặt Cha Mẹ là bình thường, chẳng bao giờ Cha Mẹ sân hận vì chuyện đó.

Tuy giữ tâm bình khí hòa không dễ, phải là có công phu cao, nhưng chúng ta vẫn phải hướng đến. Mọi hoàn cảnh thuận nghịch đều do nghiệp nhân quả báo của chúng ta. Cho nên chúng ta phải tích cực tạo thiện lành làm lợi ích cho mọi người thì chắc chắn việc thiện đó sẽ khiến chướng ngại của chúng ta sẽ dần ít. Vì chúng ta nơi nơi chôn chôn đều làm việc thiện lành thì những người được chúng ta giúp đỡ đó sẽ biết tri ân báo ân, biết tìm cách tạo mọi việc thiện lành cho chúng ta.

Hòa Thượng chỉ dạy: “***Biết được nghịch duyên là đáng sợ thì chính mình cần phải đề cao cảnh giác, không nên tạo ra nghiệp ác nữa. Nếu không thể nhẫn chịu nghịch duyên mà khởi tâm oán hận thì nghiệp tạo ra càng lúc càng sâu. Cho nên nhẫn nhường là việc vô cùng quan trọng. Bất cứ việc gì đều cũng có thể nhẫn, bất cứ việc gì đều cũng có thể nhường, vậy thì, tâm mới bình, khí mới hòa.***”

Có những cụ dưới quê, bị con hành hạ mà các cụ vẫn vui vẻ, cười hề hà, trong lòng không trách mắng vì thấy con mình luôn luôn nhỏ dại, không hiểu chuyện. Con chửi nhiều quá thì sang hàng xóm, khi nào con hết chửi thì về. Nếu chúng ta hỏi: “*Cụ có hận con không?*” thì câu trả lời sẽ là “*Không bao giờ!*”. Cho nên làm được như Hòa Thượng chỉ dạy tức là bất cứ việc gì cũng có thể nhẫn, cũng có thể nhường thì mới đạt được tâm bình khí hòa./.

*****

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!